

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B1-10Csp/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1121202409
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Káčerová
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2023:1121202409.4

Rozhodnutie

Mestský súd Bratislava IV pred sudkyňou JUDr. Danou Káčerovou v právnej veci žalobkyne: Katarína Havranová, narodená 11.6.1958, bytom Hlavná 113/46, 935 23 Rybník, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, zastúpenej: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie 500 € titulom náhrady primeraného finančného zadosťučinenia takto

rozhodol:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyňi sumu 300 € v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu vo zvyšku uplatneného nároku z a m i e t a. Súd žalobkyňi vo vzťahu k žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou doručenou konajúcemu súdu dňa 30.3.2021 sa domáhala, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie celkovo sumy 500 € titulom náhrady primeraného finančného zadosťučinenia a zároveň žiadala, aby jej súd voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania.

Žalobkyňa žalobu odôvodnila na tom skutkovom základe, že medzi ňou ako spotrebiteľkou a žalovanou, ako veriteľku, došlo k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. 601600395 dňa 26.09.2013. Žalobkyňa v konaní vedenom Okresným súdom Levice pod sp. zn. 9Csp/167/2016 bola úspešná v tom smere, že okresný súd zaviazal žalovanú k vydaniu bezdôvodného obohatenia v sume 1 037,53 € spolu s príslušenstvom v prospech žalobkyne na tom skutkovom základe, že zo strany žalovanej došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných v ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako aj zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

2

Žalobkyňa v rámci odôvodnenia žaloby poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že aplikujúci režim zákona č. 250/2007 Z.z. je nutné použiť jeho ustanovenie § 3 ods. 5, podľa ktorého, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitným predpisom zodpovedá. Citované ustanovenie, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, má plniť jednak funkciu satisfakčnú a aj funkciu sankčnú.

Žalobkyňa v kontexte s vyššie uvedeným obsahom rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatovala, že jej vzniklo právo voči žalovanej domáhať sa nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, keďže bola úspešnou stranou sporu v konaní vedenom pred Okresným súdom Levice, ktorý dňa 13.06.2018 rozhodol rozsudkom č.k. 9Csp 567/2016 - 219, ktorý bol potvrdený

rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.02.2019, vydaným pod č. k. 25Co/208/2018 - 317 a žalobkyňa bol priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanej. Žalobkyňa v konaní bola úspešným účastníkom konania v prejednávanej veci Okresným súdom Levice, ktorý právoplatným rozsudkom rozhodol o priznaní nároku v prospech žalobkyne zo spotrebiteľskej zmluvy v rozsahu rozsudku uvedenom.

Žalobkyňa zároveň uviedla v kontexte rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že s prihliadnutím na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadostučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať z dôvodu, že na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo v prejednanom prípade bolo splnené vydaním právoplatného rozsudku Okresným súdom Levice. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadostučinenia, podľa názoru žalobkyne, je jeho primeranosť. Žalobkyňa konštatovala, že vzhľadom na to, že zo strany žalovanej, v zmluvnom postavení veriteľa, došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, v ktorom si žalobkyňa ako spotrebiteľka obhajovala svoje porušené práva a v ktorom bola úspešná. Žalobkyňa vzhľadom na výsledok uvedeného konania si v prejednávannej veci uplatnila finančné zadostučinenie v sume 500 €, ktorú výšku, podľa názoru žalobkyne, je potrebné považovať za primeranú.

2. Žalobkyňa spolu so žalobou súdu doručila listinné dôkazy - rozsudok Okresného súdu Levice č.k. 9Csp/167/2016-219, zo dňa 13.6.2018, právoplatný dňa 20.3.2019? rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/208/2018-317, zo dňa 20.2.2019, právoplatný dňa 20.3.2019? Predbežnú výzvu na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia zo dňa 23.3.2021 doručovanú žalovanej.

3. Žalovaná súdu dňa 26.05.2021 doručila písomné vyjadrenie k obsahu žaloby v zmysle uznesenia súdu č. k. 10Csp/39/2021 - 65 zo dňa 28.04.2021. Žalovaná v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby konštatovala, že nárok uplatnený žalobkyňou na zaplatenie finančného zadostučinenia neuznáva ani čo do dôvodu, ani čo do výšky, žiadala žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaná konštatovala v písomnom vyjadrení, že žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnila vznesený nárok na finančné zadostučinenie.

3

Žalovaná uviedla, že má za to, že žalobkyňa neprislúcha nárok na zaplatenie finančného zadostučinenia z dôvodu, že neexistuje žiaden relevantný podklad na jeho priznanie. Žalovaná v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby uviedla, že žalobkyňa nevznikla žiadna ujma, na základe ktorej by žalobkyňa vznikol nárok na priznanie žalovaného finančného zadostučinenia, na zaplatenie ktorého žalobkyňa žiada zaviazat' žalovanú.

Žalovaná v písomnom vyjadrení konštatovala, že stranami sporu bola uzatvorená zmluva o úvere v žalobe označená, v zmysle ktorej žalovaná žalobkyňa poskytla úver vo výške 800 €. Žalovaná vo vzťahu k obsahu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. uviedla, že predmetné ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadostučinenia, avšak podľa názoru žalovanej, toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa priznáva primerané finančné zadostučinenie a v akej výške, je potrebné zohľadniť, podľa názoru žalovanej, nielen úspešnosť tohto konkrétneho účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré mali vplyv na konkrétny prípad. Podľa názoru žalovanej, primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Žalovaná v písomnom vyjadrení uviedla, že cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušených práv spotrebiteľa.

V tomto kontexte žalovaná poukázala na rozhodnutie vydané Okresným súdom Levice, v konaní vedenom pod sp. zn. 9Csp/167/2016, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu, súd v Nitre, vedené pod sp. zn. 25C/208/2018 a podľa názoru žalovanej, rozsudok Okresného súdu Levice, má dostatočný sankčný charakter voči žalovanej v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaná v kontexte vydaných rozhodnutí považovala priznanie finančného zadostučinenia v prospech žalobkyne za neprimerané.

Žalovaná žiadala súd, aby pri posudzovaní opodstatnenosti uplatneného nároku vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáhala vydania finančného zadostučinenia napriek tomu, že sama žalobkyňa porušila viacnásobne zmluvné ustanovenia úverovej zmluvy. Žalovaná zároveň uviedla, že opätovné sankcionovanie žalovanej, v prípade vyhovenia žaloby, je neprimerane prísne. Žalovaná uviedla v písomnom vyjadrení, že žalobkyňa žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadostučinenia nevznikla a preto prípadné jeho priznanie, by malo za následok spôsobenie

hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa - žalovanej a spotrebiteľa - žalobkyne bez akéhokoľvek právneho dôvodu. V tomto kontexte žiadala, aby súd pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa zmluvného vzťahu žalobkyne a žalovanej a zbral pri rozhodovaní do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá podľa názoru žalovanej konala ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, žalobkyňa bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemala žiadne výhrady k obsahu zmluvy, ani k obsahu všeobecných podmienok poskytnutia úveru a žalobkyňa sa zaviazala tieto ustanovenia dodržať.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby uviedla, že považuje za spornú výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia, ktorú výšku žalobkyňa riadne

4

neodôvodnila. Žalovaná uviedla, že pre priznanie uplatneného nároku žalobou musia byť kumulatívne naplnené predpoklady jeho priznania definované v ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorými sú porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej uvedeným zákonom a osobitnými predpismi, úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, primeranosť zadosťučinenia a zodpovedná osoba. Žalovaná vo vyjadrení poukázala na to, že pre priznanie finančného zadosťučinenia nepostačuje len splnenie niektorých z uvedených predpokladov. V tomto kontexte žalovaná uviedla, že nenútila žalobkyňu vstúpiť do záväzkovo právneho vzťahu a skutočnosť, že žalobkyňa neprejavovala absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy a pochopiť ich obsah, nemohlo a nemôže byť automaticky pripísané na ujmu žalovanej ako dodávateľa. Podľa názoru žalovanej inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatňovanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a tento nárok nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody.

Žalovaná nepoprela, že primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu, no jeho cieľom nie je kompenzovať nároky žalobkyne, ale skôr potrestať žalovanú za protiprávne konanie, ktorého sa dopustila vo vzťahu k žalobkyňi, žalovaná zároveň uviedla, že sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia súčasne pôsobí preventívne a jej preventívny charakter, je podľa názoru žalovanej, s poukazom na európske právne normy a judikatúru, potrebné preferovať.

Žalovaná zároveň uviedla, že v prípade, ak by bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa dostáva do popredia kompenzačná funkcia finančného zadosťučinenia, to je navrátenie do predošlého stavu, avšak žalobkyňi bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda nie je čo v prospech žalobkyne kompenzovať.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby poukázala na duplicitu požadovaných peňažných plnení zo strany žalobkyne voči nej, keďže žalobkyňa sa v konaní pred Okresným súdom Levice domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a v konaní pred Mestským súdom Bratislava IV sa domáha náhrady finančného zadosťučinenia, žalovaná takýto súhrn finančných nárokov voči nej považovala zo strany žalobkyne za šikanózný a v kontexte svojej obrany žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Žalobkyňa súdu dňa 03.11.2021 doručila repliku, v zmysle ktorej konštatovala, že tvrdenia žalovanej uvedené v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby treba vyhodnocovať ako zavádzajúce z dôvodu, že žiaden právny predpis nedefinuje ako podmienku vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie skutočnosť uvádzanú žalovanou, že porušenie práva spotrebiteľa nie je už možné napraviť inak.

Žalobkyňa v tomto kontexte poukázala opäť na obsah ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorého sa na vznik uplatneného nároku žalobou vyžaduje jedine úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti na súde, ktoré predchádza vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie, pričom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle predmetného ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti veriteľom.

Žalobkyňa vo vzťahu k argumentácii žalovanej, že rozsudok Okresného súdu Levice má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie uviedla, že s

5

týmto názorom nie je možné súhlasiť z dôvodu, že zrejším účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je odradiť podnikateľov od porušovania práv spotrebiteľa, ako aj potrestať veriteľa za už dokonané porušenie spotrebiteľských práv. Žalobkyňa vo vzťahu k predmetnému rozsudku uviedla, že Okresný súd Levice v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre konštatovali porušenie jej práva ako spotrebiteľky žalovanou a v merite veci rozhodli o jej ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem v žalobe uvedených. Žalobkyňa uviedla, že predmetné rozhodnutie nepredstavovalo sankciu voči žalovanej, ale bolo rozhodnutím, v zmysle ktorého bola žalobkyňi poskytnutá ochrana spotrebiteľky

pred neprijateľnými podmienkami upravenými v zmluve uzatvorenej so žalovanou a bola deklarovaná súdom skutočnosť, že žalovaná pri uzatvorení zmluvy nepostupovala s odbornou starostlivosťou.

Vo vzťahu k argumentácii žalovanej, že žalobkyňa žiadna ujma v súvislosti s konaním žalovanej ako veriteľa pri uzatváraní zmluvy nevznikla, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a priznaním ktorého by mohlo dôjsť k spôsobeniu hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami žalovanej ako veriteľa a žalobkyňa ako spotrebiteľa bez akéhokoľvek právneho dôvodu žalobkyňa v kontexte obrany žalovanej poukázala na znenie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. účinného do 10.06.2013, podľa ktorého, osoba ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. V zmysle uvedeného znenia ustanovenia §3 ods. 5, na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa vyžadoval vznik a preukázanie ujmy. Avšak z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. platného a účinného po 10.06.2013 vyplýva, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, teda ujmu nie je potrebné preukazovať a na vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotné úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde.

Žalovanou deklarované kumulatívne splnenie podmienok pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 uvedeného zákona je, podľa názoru žalobkyne, v rozpore so samotným znením tohto ustanovenia. No v tomto kontexte žalobkyňa uviedla, že jej ako spotrebiteľke vznikla minimálne ujma v psychickej rovine v dôsledku neprimeranej záťaže spôsobenej vymáhaním si nároku voči žalovanej (vydania bezdôvodného obohatenia) a bola nútená domáhať sa svojich práv súdnou cestou. Celý zdĺhavý proces bol pre žalobkyňu, ako spotrebiteľku, nesmiernou psychickou záťažou.

Vo vzťahu k námietke žalovanej voči výške uplatneného finančného zadosťučinenia žalobkyňa uviedla, že podľa jej názoru, si žalobou uplatnila primeranú výšku finančného zadosťučinenia vo vzťahu k porušeniu jej práv spotrebiteľa, ako aj vo vzťahu k dlhodobo trvajúcemu procesu hájenia si svojich práv voči žalovanej. Žalobkyňa zároveň konštatovala, že samotnú výšku primeraného finančného zadosťučinenia na základe vykonaného dokazovania, určí v konečnom dôsledku súd.

6

Vo vzťahu k obrane žalovanej spočívajúcej v tom, že žalobkyňa postupovala ľahostajne pri uzatváraní zmluvy, žalobkyňa uviedla, že túto obranu v celom rozsahu mala žalovaná uviesť v rámci konania pred Okresným súdom Levice, ide o nadbytočnú argumentáciu žalovanej vo vzťahu k uplatnenému nároku, keďže už v pôvodnom konaní Okresným súdom Levice bolo deklarované porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľa konaním žalovanej, ktorá bola v zmluvnom postavení veriteľa.

Ďalej vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobkyňa uviedla, že ide len o nepatrné finančné zadosťučinenie v porovnaní so sumou, ktorú sa žalovaná snažila od žalobkyne nezákonne vymôcť, čím sa žalovaná snažila výrazne ohroziť jej majetkovú stabilitu. V závere vyjadrenia žalobkyňa konštatovala, že splnila predpoklady pre priznanie uplatneného nároku a žiadala žalobe vyhovieť.

5. Žalovaná v duplike konštatovala, že sa dostatočne vyjadrila k obsahu žaloby v písomnom vyjadrení k žalobe, ktoré súdu bolo doručené 26.5.2021, trvala na svojej obrane a žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 04.10.2023, ktorého sa strany sporu a právni zástupcovia strán sporu nezúčastnili, svoju neprítomnosť ospravedlnili a žiadali, aby súd v prejednávanej veci rozhodol na základe písomných podaní doručených súdu.

Právny zástupca žalobkyne súdu pred pojednávaním ešte doručil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/92/2021, zo dňa 30.6.2022 na podporu svojej argumentácie vo vzťahu k dôvodnosti uplatneného nároku, ktoré rozhodnutie bolo súdom doručené žalovanej ešte pred termínom pojednávania.

7. Podľa ustanovenia § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov(platného a účinného ku dňu právoplatnosti rozhodnutia, na základe ktorého si žalobca si uplatnil nárok na priznanie finančného zadosťučinenia) proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských

práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Súd na základe obsahu listinných dôkazov, konkrétne oboznámením sa s obsahom rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 9Csp/167/2016-219, vydaného dňa 13.6.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/208/2018-317, vydaného dňa 20.2.2019 mal preukázané, že Okresný súd Levice zaviazal žalovanú zaplatiť v prospech žalobkyne sumu 1 037,53 € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 26.11.2016 do zaplatenia. Súd žalobu v nepatrnnej výške uplatneného nároku zamietol. Súd na základe vykonaného dokazovania žalovanú zaviazal v prospech žalobkyne na vydanie bezdôvodného

7

obohatenia z dôvodu, že žalovaná porušila svoje povinnosti veriteľa v zmysle platnej právnej úpravy. Súd jednoznačne skonštatoval, že konaním žalovanej - veriteľa došlo k poškodeniu práv žalobkyne ako spotrebiteľa.

9. Súd na základe citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 255/ 2007 Z.z. žalobe vyhovel, avšak len sčasti, keď zaviazal žalovanú na zaplatenie primeraného finančného zadostučinía vo výške 300 € v prospech žalobkyne, keďže táto suma sa súdu javila ako primeraná a bola ustálená ako pomerná časť z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 1 037,53 €, na zaplatenie ktorej sumy bola žalovaná v prospech žalobkyne právoplatne zaviazaná rozsudkom Okresného súdu Levice.

Súd pri priznaní časti uplatneného nároku vychádzal aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II.ÚS 229/2017- 15, ktorý v obdobnej veci konštatoval dôvodnosť uplatneného nároku spotrebiteľom, do práv ktorého bolo zasiahnuté konaním veriteľa pri uzavretí spotrebiteľskej zmluvy. Ústavný súd zamietol sťažnosť obchodnej spoločnosti, ktorá bola zaviazaná na náhradu finančného zadostučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z. a v plnom rozsahu odkázal na rozhodnutia tak prvostupňového, ako aj druhostupňového súdu, v zmysle ktorých vznikol spotrebiteľovi nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v dôsledku porušenia práv spotrebiteľa.

Ústavný súd s odkazom na správnosť záverov prijatých súdmi v napadnutých rozhodnutiach sťažovateľom konštatoval, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom, alebo terajšom znení je potrebné považovať za ustanovenie s takzvanou relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Ústavný súd s odkazom na citované rozhodnutia zároveň uviedol, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

Súd v tomto kontexte poukazuje aj na obsah uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného pod sp. zn. 7Cdo/92/2021, dňa 30.06.2022, v zmysle ktorého bolo konštatované najvyšším súdom, že jediným predpokladom pre priznanie finančného zadostučinenia v prospech spotrebiteľa je podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., že spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikoval v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určil neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Najvyšší súd konštatoval, že zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody, je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Najvyšší súd konštatoval, že pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, toto ustanovenie neustanovuje

8

žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Najvyšší súd uviedol, že jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Najvyšší súd uviedol, že pri priznaní finančného zadostučinenia je vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadostučinenia individuálne.

Súd konštatuje, že žalobkyni jednoznačne vznikol nárok voči žalovanej na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia priznaného súdom vo výške 300 €. Súd žalobu vo zvyšku uplatneného nároku zamietol, keďže súdu sa výška priznaného finančného zadosťučinenia javila primeraná.

10. Podľa ustanovenia § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa ustanovenia § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa ustanovenia §262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Súd žalobkyni, aj keď mala úspech len čiastočný, priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu sto percent. Pri priznaní nároku na náhradu trov konania v prospech žalobkyne súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobkyňa bola v zásade v uplatnenom nároku úspešná, keďže výška náhrady priznaného primeraného finančného zadosťučinenia závisela od voľnej úvahy súdu.

Toto posúdenie je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý vychádza z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Pri uplatnení nároku na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia bola žalobkyňa povinná v návrhu na začatie konania uviesť ňou požadovanú výšku uplatneného nároku, avšak z povahy tohto nároku vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé vždy od úvahy súdu v kontexte s porušením práva spotrebiteľa konaním veriteľa a z tohto dôvodu súd považoval za potrebné, ako aj spravodlivé, priznať žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, v zmysle zásady úspechu vyjadrenej v ustanovení § 255 ods. 1 CSP.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV, písomne v dvoch vyhoveniach. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) / § 363 CSP/.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania/§ 364 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

9

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci/ § 365 ods.1 CSP/.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej /§ 365 ods.2 CSP/.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania/§ 365 ods.3 CSP/.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie/ § 366 CSP/.
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie.